

EMPERYALİST SAVAŞ, FAŞİZM VE DEVRİMCİ OLANAKLAR

POLİTİK KONFERANS

KASIM 2025

SONUÇ BİLDİRGESİ

AVRUPA DEMOKRATİK HAKLAR KONFEDERASYONU
(ADHK)
“EMPERYALİST SAVAŞ, FAŞİZM VE DEVRİMCİ OLANAKLAR”
POLİTİK KONFERANSI
SONUÇ BİLDİRGESİ
1 KASIM 2025 – STUTTGART

EMPERYALİST BARBARLIĞA KARŞI SOSYALİST ÇAĞRI

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu'na bağlı tüm federasyon, dernek ve komitelerin katılımıyla gerçekleştirilen Politik Konferansımız, **"Emperyalist Savaşlara Karşı Sosyalizm Mücadelesini Yükselt! Geleceği Örgütle!"** kampanyamızın teorik-politik doruk noktasını ifade etmektedir.

Konferansımız, Siyonist İsrail'in iki yılı aşkın bir süredir Filistin ulusuna uyguladığı soykırıma, Gazze'deki katliama ve emperyalist güçlerin bu barbarlığa verdiği koşulsuz desteğe karşı yükseltile enternasyonalist direnişin ruhuyla toplanmıştır. Filistinli yoldaşlarımızın ve tüm ezilenlerin onurlu mücadelesi rehberimizdir.

Konferansımız, açılış konuşmasında belirtildiği üzere,İsrail'in soykırımcı faşist saldırıları ve uyguladığı insanlık dışı abluka sonucu hayatını yitiren Gazze'nin çocuklarına adanmıştır. Bu ithaf, emperyalist barbarlığa karşı enternasyonalist devrimci taahhüdümüzü bir kez daha teyit etmiştir.

En sonda söyleyeceğimizi en başta ifade edelim: **Dünyamıza vahşi bir emperyalist barbarlık hakimdir.** Rosa Luxemburg'un 1916'da yaptığı keskin uyarı bugün de geçerlidir: "Ya kapitalizmin devamı, yeni savaşlar ve kaos, yani barbarlığa gerileyiş; ya da sosyalist kurtuluş. Ufukta sosyalist kurtuluş gözükmediğine göre dünya barbarlığa gidiyor." Bu tarihsel kesitte; **Kapitalizmin yapısal krizi derinleşmekte, emperyalist hegemonya savaşı dünyayı Üçüncü Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın eşiğine sürüklemektedir.** Bu gidişata karşı kolektif devrimci aklı büyütme, merkezileşme ve eylem hattını somutlaştırma zorunluluğu, bu bildirgenin temel misyonudur.

EMPERYALİST SAVAŞ KONJONKTÜRÜ

Konferansın Birinci Oturumu, emperyalizmi V.İ. Lenin'in tahlilinden hareketle, "kapitalizmin en yüksek ve son aşaması, yani tekelci kapitalizm" olarak ele almıştır. Bu, serbest rekabetçi kapitalizmden farklı, çürümüş, asalak ve can çekişen bir evredir. Emperyalizmin ana hatlarıyla beş temel özelliği bulunmaktadır:

- 1.**Tekellerin Oluşması:** Üretim ve sermayenin yoğunlaşmasıyla büyük tekeller (karteller, tröstler, sendikalar) ekonomik hayata hakim olur.
- 2.**Mali-Sermaye Oluşumu:** Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin iç içe geçmesiyle ekonomiyi yönlendiren bir "mali-oligarşi" yaratılır.
- 3.**Sermaye İhracı:** Ticari mal ihracından ayrı olarak, sermaye ihracı olağanüstü bir önem kazanmıştır.
- 4.**Uluslararası Tekeller:** Dünyayı paylaşan uluslararası kapitalist ortaklar ve devletler kurulmuştur.

Emperyalist Savaşın Kaynağı ve Güncel Çatışma Alanları

Emperyalist savaşlar, esas itibarıyla kapitalizmin ekonomik krizini aşmak ve dünya pazarlarını yeniden paylaşmak amacıyla başvurulmuş en yüksek şiddet biçimidir. Savaşların temel nedeni, eşitsiz gelişme yasası temelinde, pazarların tümüyle paylaşılmış ve artık daralmış olmasıdır. Bu durum, **yeni emperyalist güçlerin rekabete girmesiyle birlikte**, hegemonyanın yeniden belirlenmesi için kaçınılmaz bir çatışma ortamı yaratmıştır.

Günümüzde, bu hegemonya mücadelesi iki ana kutup etrafında kristalleşmektedir:

- 1.**Atlantik Bloğu:** Başını ABD ve AB'nin çektiği, NATO askeri aygıtı üzerinden küresel hakimiyetini sürdürmeye çalışan ve mevcut hegemonik düzeni korumayı hedefleyen kutup.
- 2.**Avrasya Bloğu:** Başta Rusya olmak üzere, Çin, İran ve Hindistan gibi ülkelerin dahil olduğu, Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) gibi yapılar üzerinden ABD hegemonyasına meydan okuyan ve yeni bir çok kutuplu dünya düzeni kurmayı amaçlayan eksen.

Bu iki kutbun ve onların bölgesel müttefiklerinin çıkar çatışmaları, dünya çapında vekalet savaşları ve doğrudan askeri müdahaleler şeklinde tezahür etmektedir:

- **Ukrayna Savaşı:** Bu savaş, sadece bölgesel bir çatışma değil, esas olarak Atlantik Bloku'nun (NATO) Doğu'ya doğru yayılma stratejisi ile Rusya'nın bölgesel hegemonya ve nüfuz alanı kaygılarının çarpıştığı bir vekâlet savaşıdır. Savaş, enerji yolları, hammadde kaynakları ve Avrupa'nın askeri-ekonomik geleceği üzerine kurulu, iki emperyalist gücün pazar ve nüfuz paylaşım mücadelesinin kanlı bir sonucudur. Sömürülen kitleler, her iki emperyalist tarafın da kurbanı olmaktadır.
- **Suriye ve Ortadoğu:** Suriye, 2011'den bu yana her iki emperyalist kutbun da doğrudan ya da dolaylı olarak bulunduğu, bölgesel ve küresel güçlerin (ABD, Rusya, İran, Türkiye, İsrail) coğrafi ve enerji jeopolitiği üzerindeki çıkarlarını kanla savundukları bir savaş alanıdır. Bu savaş, devlet aygıtının parçalanması ve yeni sömürü biçimlerinin inşası üzerinden bölgesel pazar dinamiklerini kökten değiştirmeyi hedeflemiştir
- **Filistin Soykırımı:** İsrail'in iki yılı aşkın süredir Filistin ulusuna uyguladığı soykırımcı saldırılar, basit bir etnik çatışma değil, ABD-AB emperyalizminin Ortadoğu'daki temel ileri karakolu ve jandarması olan İsrail'in varlığını güçlendirme stratejisinin bir parçasıdır. Soykırımcı İsrail'e verilen koşulsuz askeri ve siyasi destek, bu bölgenin enerji kaynakları ve jeostratejik kontrolü için Batı Bloğu'nun vazgeçilmez bir manivelasıdır. Bu saldırganlık, emperyalist hegemonyanın sürdürülmesi için başvurulmuş en barbar yöntemdir.

Emperyalist Savaşın Kaynağı:

Emperyalist savaşlara, esas itibarıyla kapitalizmin ekonomik krizini aşmak ve dünya pazarlarını paylaşmak amacıyla başvurulur. Savaşların nedeni, pazarların tümüyle paylaşılmış ve artık pazarların daralmış olmasıdır. Savaşın gerekçesi nadir toprak elementleri gibi cepheler değil; eşitsiz gelişme yasası temelinde yeni emperyalist güçlerin devreye girmesi ve hegemonya arayışıdır.

Militarizmin Yükselişi:

Emperyalizmin tarihsel doğası gereği, uluslararası sistemde kalıcı bir barış düzeni inşa etmesi imkânsızdır. Emperyalist sistemde barış, sadece bir sonraki paylaşım savaşına kadar süren bir ateşkes dönemi olabilir.

Bu "barış," kitlelerin sömürüye, işsizliğe ve militarizme sessiz kalması karşılığında tesis edilir. Emperyalist güçlerin her türlü "silahsızlanma" çağrısı, temelde kendi askeri üstünlüklerini koruma amacını taşır.

NATO Genişlemesi ve Avrupa'da Silahlanma Yarışı

Silahlanma yarışı, sermayenin kâr sağladığı bir sektör olduğu gibi, baskı politikalarının da aracıdır. Bu yarışın güncel ve somut tezahürü, NATO'nun agresif genişleme çabaları ve Avrupa devletlerinin savunma bütçelerini astronomik düzeylere çıkarmalarıdır.

- **NATO'nun Rolü:** Soğuk Savaş sonrası küresel jandarmalık rolünü pekiştiren NATO, temel olarak ABD ve AB Bloğu'nun çıkarlarını koruyan bir askeri aygıttır. Son yıllarda uyguladığı genişleme politikaları (özellikle Rusya sınırlarına doğru), uluslararası gerilimi tırmandırmanın ve Ukrayna'daki gibi vekâlet savaşlarının zeminini hazırlamanın ana faktörlerinden biridir.
- **Askeri Harcamaların Artışı:** Avrupa devletleri, NATO'nun zorunlu kıldığı gayri safi yurtiçi hasılanın (%5) savunmaya ayrılması hedefine ulaşmak için devasa bütçe kaydırmaları yapmaktadırlar. Bu durum, Avrupa'yı yeniden bir savaş ekonomisine sokmakta ve mali kaynakları barışçıl sektörlerden, askeri-sanayi kompleksinin (silah tekellerinin) devasa kâr hanelerine aktarmaktadır.

Silahlanma ve Yoksulluğun Doğrudan Yansıması

Emperyalistlerin militarizme harcadığı her bir avro, emekçi sınıfların yaşam standartlarından çalınmış demektir. Avrupa ülkelerinde savunma harcamalarının artırılması, halka doğrudan yoksulluk ve sosyal yıkım olarak yansımaktadır. Artan savunma bütçeleri, sağlık, eğitim, sosyal konut ve emeklilik fonlarından kesintiler anlamına gelmektedir. Bu, özellikle göçmen ve işçi sınıfı üzerinde büyük bir baskı yaratmakta, enflasyon ve hayat pahalılığı krizini derinleştirmektedir. Silahlanma yarışı, sermayenin krizi aşma yöntemidir. Bu krizin faturası işçi sınıfına kesilirken, silahlanma, sınıf bilincinin dağıtılması ve sınıf dayanışmasının önüne geçilmesi için kullanılan bir baskı politikası aracıdır.

Nükleer Tehdit: Emperyalist Barbarlığın Doruk Noktası

Emperyalist çelişkilerin derinleşmesiyle birlikte, nükleer silahlanma meselesi yeniden insanlığın varoluşsal bir tehdidi haline gelmiştir. ABD, Rusya ve Çin başta olmak üzere nükleer güçler, cephaneliklerini modernize etmekte ve yeni, daha yıkıcı nükleer sistemler geliştirmektedir. Bu silahlanma, emperyalist sistemin ulaştığı barbarlığın nihai ifadesidir. Nükleer savaş tehdidi, kitlelerin sadece ekonomik sömürüye değil, aynı zamanda küresel bir yok oluş riskine karşı da mücadele etmesi gerektiği anlamına gelmektedir.

Gerçek Barış: Emeğin İktidarı İle Mümkündür

Güven içinde yaşanabilir gerçek bir barış dönemi, ancak savaşın kapitalist kaynağı ve nedenleri ortadan kaldırılarak sağlanabilir. Gerçek barış, militarizmin silahsız kalmasıyla değil, emeğin iktidarıyla, sömürü zincirinin kırılması ile mümkündür.

Kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşlara karşı verilen tutarlı anti-kapitalist ve enternasyonalist mücadele, nükleer tehdidin ve militarizmin ortadan kaldırılmasının tek yoludur. **Sosyalizm, emperyalist savaşın ekonomik ve sınıfsal nedenlerini ortadan kaldırarak insanlığa gerçek ve kalıcı bir barış vaat eden tek sosyo-ekonomik formasyondur.**

AVRUPA'DA FAŞİZMİN YÜKSELİŞİ, IRKÇILIK VE BASKI POLİTİKALARI

Faşizm, Georgi Dimitrov yoldaşın tanımından hareketle, "emperyalizm ve sosyal devrim döneminde kapitalist burjuvazinin sınıf hakimiyeti sisteminin en saldırgan, şoven ve terörcü biçimi" olarak analiz edilmelidir. Faşizm, tek tek partilerin sorunu değil, emek-sermaye rejimi sorunudur ve kökleri sermayededir.

Kapitalist birikim süreçlerini tamamlayıp, karakter olarak ve zorunlu olarak evrenselleşme rotasına giren sermayenin paylaşım savaşları süreçlerinde, sermayenin devlet yönetim biçimi olarak ortaya çıkmıştır faşizm. Dimitrov yoldaşın da belirttiği üzere, emperyalist sermayenin en saldırgan biçimidir. Mussolini, Franco ve Hitler'in ortaya çıkış süreçlerine bakarsak, hepsi, paylaşım savaşlarına doğru giden çelişkilerin bağrında ortaya çıkmışlardır.

Avrupa'daki Faşist Ana Akım ve Örnekler:

Bugün Avrupa ve dünya genelinde, başını ABD'de Donald Trump'ın, Macaristan'da Viktor Orban'ın, İtalya'da Giorgia Meloni'nin, Türkiye'de Erdoğan'ın ve Rusya'da Putin'in çektiği bir faşist ana akım bulunmaktadır. Almanya'da AfD'nin yükselişi, Hollanda ve Avusturya'da iktidara gelen veya güçlenen aşırı sağ partiler, bu gerici dalganın Avrupa'yı sardığının somut göstergeleridir.

Bütün bu ırkçı ve faşist hareketlerin güçlenmesi, ya sol-sosyalist örgütlenmelerin, gelişen toplumsal krizlerde sınıfa öncülük misyonunu oynayamadığı zamanlarda ya da devrimci hareketin güçlü olduğu zamanlarda sınıfı bölmek ve bir fiil saldırma görevi verildiği dönemlerde gerçekleşmiştir.

Politik olarak geri olan ve yönlendirilmeye açık kitleler bir arayış içine girdiklerinde, bu tür hareketlere daha fazla meyilli olurlar. Politikleşmiş kitleler de, çeşitli manipülasyon ve saldırılarla zayıflatılmak istenir, sermaye tarafından.

Sadece sol söylem değil, bir göçmen kıtası diyebileceğimiz Avrupa'da toplum içinde yaşanan sosyo-kültürel uyumsuzluk ve çatışmalar üzerinden politika yapmaktadır, faşist partiler. AFD'nin ortaya çıkarılan toplantısında konuşulmuş olan bütün göçmenlerin sınırdışı edilmesi söylemi, ifade ettiğimiz gibi tamamen altı boş popülist ama toplumda dillendirilen bir söylemdir. Avrupa'nın kesin olarak göçmenlere ihtiyacı vardır ama entegrasyon politikası, gettolar yaratmak üzerine kuruludur. Avrupa sermayesi, doğal entegrasyon koşullarını yaratmak amacıyla değildir çünkü sınıfı olabildiğince bölmeyi amaçlamaktadır. Göçmen kabüllerini ve koşullarını da zorlaştırmaktadır; mesela son çıkan bir yasada, bir ülkede iltica etmiş bir göçmen, herhangi bir ülkeye keyfi şekilde gönderilecektir. Göçmenlerin gelişini engellemede ki bir diğer hedef, göçmenler üzerinden gelişecek bir anti emperyalist dalgayı ve bundan Avrupadaki işçi sınıfının etkilenmesini engellemektir. Bu durum da tabiki faşist örgütlenmelerin önünü açan bir durumdur.

Sermaye, kendi sınıf egemenliğine karşı bir tehlikeyi engellemek için, hem bilinçli hem de doğallığında, faşist hareketin önünü açmaktadır. Faşist örgütlenmeler, devlet kurumlarında da vardır, bazıları açığa çıkarılmıştır. Bunun yanında, devlet bürokrasisinde varolan ırkçılık bir gerçektir, özellikle Almanya'da yoğundur. Bürokrasinin tepesindeki başbakan Merz, göçmenlerin şehrin görüntüsünü bozduğunu söylemiş ve "kızlarımıza sorun" diyerek, göçmenleri tacizcilikle suçlamıştır. Bu, alman devletinde halen var olan nazizmin mirası ve AFD ile ırkçık propagandasında yarışma durumudur.

İrkçılık ve Göçmen Karşıtlığının Sınıfsal İşlevi:

Faşizmin en temel özelliklerinden biri olan yabancı düşmanlığı (ırkçılık), sermayenin iktidarını korumasının sırrıdır. Karl Marx'ın analiz ettiği gibi, burjuvazi, göçmenleri hedef göstererek yerli ve göçmen işçi sınıfını böler; bu antagonizma, örgütüne rağmen İngiliz işçi sınıfının güçsüzlüğünün sırrıdır.

Faşizm, kültürel anlamda bireyde tapınmacı, narsist kişilik, etnosantrik politik bakış ve yozlaşmayı geliştirir. Faşizmin baskı politikaları Avrupa'da somutlaşmaktadır: Bugün Avrupa'da Filistin dayanışmasına yasak getiriliyor, "Savaş karşıtıyım" demek bile suç muamelesi görüyor.

Tutarlı anti-faşist mücadele, ancak ve ancak tutarlı bir anti-kapitalist-anti-emperyalist mücadele temelinde örölmek zorundadır. Faşizme darbe vurmak, son tahlilde kapitalizme ve sermayeye darbe vurmak demektir.

KADRO SORUNU, SOSYALİST KİTLE ÖRGÜTÜNÜN MİLİTAN GÖREVLERİ VE ENTERNASYONALİZM

Bu gerici dalgaya karşı koymak ve emperyalist çelişkilerden doğan devrimci olanakları değerlendirmek, ADHK gibi bir sosyalist kitle örgütünün örgütsel kapasitesini en üst seviyeye çıkarmayı gerektirmektedir.

Kadro Sorunu ve Hantallık:

Hareketimiz, kimi zaman bürokratik, denetimsiz, yaratıcı olmayan ve hantal çalışma tarzı nedeniyle deyim yerindeyse "değirmen taşı ağırlığında sorunlar" yaşamaktadır. Kurumlarımız oldukça cılız kalmış, nitelik anlamında güçlü bir potansiyeli hala bağrında taşısa bile nicelik bakımından hayli zayıflamış, örgütsel yapısı, yönetici ve aktivist yapısı belirgin şekilde daralmıştır. Bu gibi sorunları aşmak için ilk olarak; programına ve politik yönelimine tam olarak hakim olan, sahada etkin uygulamayı sağlayacak yönetici kadrolara ve militan aktivistlere ihtiyaç duyulmaktadır. Kadro sorununuz önce nitelik sonra nicelik sorunudur. Kadro elbette bir cam fanusta değil devrimci faaliyet içinde yetişecektir, dolayısıyla devrimci faaliyeti yaygınlaştıracak, yerelleştirecek, merkezileştirecek ve bu süreçler içinde organik kadroların yetişmesini sağlamak gerekmektedir.

İdeolojik Netlik:

Devrim pratiğimizin rehberi olan devrimci sınıf teorimizi yani **Marksizm- Leninizm- Maoizmi** daha fazla kuşanmaya, onun rehberliğinde yol yürümeye ihtiyacımız var. Revizyonist akımlara karşı göğüs gererek, halkın haklı davasının neferleri olabilmenin tek yolu buradan geçmektedir. Yılgınlığın, düzene boyun eğmenin, hantallığın, yozlaşmanın ve sınıf mücadelesinden kopmanın yegane yolu ideolojik berraklıktır.

Enternasyonalizm ve İktidar Mücadelesi:

Emperyalizm ve faşizm, ulusal sınırları aşan, küresel kapitalizmin yarattığı sorunlardır. Bu sorunların çözümü de ancak uluslararası, birleşik ve sınıfsal bir yanıtla, yani enternasyonalist mücadele cephesinin inşasıyla mümkündür. Emperyalist savaşa ve faşizme karşı mücadelemizin esası, **enternasyonalist bir mücadele cephesi oluşturmaktır**. Bu cephe, bütün ülkelerin işçi sınıflarının ve ezilen halklarının kendi burjuva hükümetlerine ve onların emperyalist maceralarına karşı ortak tavır alması, yani proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltmesi anlamına gelir.

Zimmerwald ve Kienthal ruhunu yaşatmak, Birinci Dünya Savaşı döneminde II. Enternasyonal'in sosyal şovenizmle yozlaşmasına karşı çıkan, savaşı desteklemeyi reddeden ve "emperyalist savaşı iç savaşa çevirme" tezini savunan devrimci geleneğe sahip çıkmak demektir. Bu ruh, savaşlara ve faşist saldırılara karşı uluslararası sosyalist dayanışmayı artırmak ve ortak eylemleri koordine etmekle kalmaz; aynı zamanda her ulusal alanda devrimci görevleri öncelikli kılmayı emreder.

Bu tarihi duruş, tüm burjuva ve küçük burjuva pasifizm akımlarına karşı keskin bir çizgi çekilmesini gerektirir. Barış, ne emperyalist devletlerin masasında ne de bir kısım reformistin naif taleplerinde gizlidir; barış, kapitalizmin mezarında yatar.

Sınıf mücadelesinin tarihsel dersi açıktır: Ekonomik ve demokratik mücadeleyi iktidar mücadelesinden koparmak, devrimci siyasete vurulacak en büyük darbedir. Ücret artışı, iş güvencesi veya demokratik özgürlükler için verilen kısmi mücadeleler, sadece kapitalist sistemin tahammül edebileceği sınırlar içinde kalırsa, reformizm bataklığına saplanır.

Bu mücadeleler, işçi sınıfının örgütlenme okulu olarak görülmeli ve en nihayetinde şu hedefe bağlanmalıdır:

- **Sömürü Zincirini Kırma:** İşçi sınıfının, sadece sonuçları değil, sorunların kaynağı olan kapitalist mülkiyet ilişkilerini hedef almasıdır.
- **İşçi Sınıfının İktidarı:** Emperyalist savaş ve faşizme son verebilecek tek güç, üretim araçlarının mülkiyetine el koyan ve bu sayede sömürüyü ve paylaşım savaşlarını ortadan kaldıran örgütlü işçi sınıfının, yani Proletarya Diktatörlüğünün tesisidir.

Gerçek ve Kalıcı Çözüm:

Enternasyonalist cephe, bu bilinçle hareket etmeli; yereldeki tüm anti-faşist ve anti-emperyalist eylemleri, işçi sınıfının iktidarını kurma stratejisinin ayrılmaz bir parçası olarak görmelidir. Kapitalizmin ve onun zorunlu sonucu olan emperyalizmin yıkılmasıyla tesis edilecek Sosyalist İktidar, insanlığa ve gezegenimize güvenli, barışçıl ve adil bir gelecek vaat eden tek gerçek alternatiftir

DEVİRİMDE ISRAR VE MERKEZİ GÖREVLER

ADHK Politik Konferansı, kolektif aklı büyüterek, emperyalist barbarlığa karşı devrimci bir mevzi yaratma iradesini bir kez daha ortaya koymuştur.

GÖREVLER:

- **Merkezileşme ve Örgütsel Disiplin:** Hantal çalışma tarzı reddedilmeli, günün ihtiyaçlarına cevap veren yaratıcı, güçlü, kitlesel eylem tarzı hayata geçirilmelidir. Konferanstan süzülen ortak ve merkezi siyasal yönelim tavizsizce uygulanmalıdır.
- **Kadro Kapasitesinin Artırılması:** Kadro sorunu titizlikle ele alınmalıdır. Programına, siyasi ve örgütsel yaklaşımlara hakim, çok yönlü becerilere sahip, profesyonel ve militan kadro ve aktivistler yetiştirilmeli; siyaseti sahaya en etkin şekilde uygulayacak çalışma tarzı yerleştirilmelidir. ADHK bir kadro politikası geliştirmeli ve bu politikanın sıkı takipçisi olmalıdır.
- **Sınıfa Nüfuz Etmek ve Anti-Faşist Cephe:** ADHK, Avrupa'daki faaliyetlerini işçi sınıfının sınıf öz örgütlülükleri olan sendikal alanlara taşınmalıdır. Avrupalı demokratik hareketlerle, siyasi parti ve örgütlerle ilişkilerini en iyi biçimde tesis etmelidir. Irkçılığa ve göçmen karşıtlığına karşı yerli ve göçmen işçilerin birliği enternasyonalist bir ruhla örülmeli; bu birlik faşizme karşı en güçlü mevzi olarak kullanılmalıdır.
- **Filistin ve Tüm Ezilenlerle Koşulsuz Dayanışma:** Ukrayna işgaline son verilsin, savaş son bulsun!. Filistin'e ve Lübnan'a yönelik İsrail saldırılarının durdurulması için harekete geçelim! Soykırım ve işgallere karşı uluslararası alanda eylem birliği ve enternasyonalist koordinasyon güçlendirilmelidir.

• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •

DEVİRİMCİ GÖREVLER ERTELENEMEZ!

**SAVAŞSIZ BİR DÜNYA ANCAK SAVAŞIN KAYNAĞI KAPİTALİZM
ORTADAN KALDIRILARAK MÜMKÜN OLABİLİR!**

SOSYALİZM İNSANLIĞIN TEK GERÇEK KURTULUŞUDUR!

YAŞASIN ENTERNASYONAL MÜCADELE!

ADHK 30. DÖNEM GENEL KONSEYİ

